

เปยโมติง (杯莫亭) เขียน Tear แป
เฮยจือมาทู่ (黑芝麻糊) กาว

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

แสง
ตะวัน
ในฟ้า
สีเทา

everyY

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

แสวงตะวันในฟ้าสีเทา

เปยไม่ถิง เขียน Tear แปล

Published originally under the title of 《螻蛄》 (Lou Yu)

Copyright © 杯莫亭 (Bei Mo Ting)

Thai edition rights under license granted by 北京长佩网络科技有限公司

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2615-1

ภาพปก 黑芝麻糊

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชซิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 429 บาท

ปันพูน

กร:ตษกนอมสยตต

ห้องโถงสยตตคคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เรื่องราวสุดเข้มข้นครั้งนี้เป็นเรื่องของเด็กหนุ่มคนหนึ่งชื่อว่า 'ลู๋ฉง' ตั้งแต่เด็กแม้ลู๋ฉงจะขาดหลายอย่าง แต่สิ่งที่เขาไม่ขาดคือความจริงใจและความขยันสู้ชีวิตรับรองเลยว่าถ้าคุณผู้อ่านได้รับรู้เรื่องราวของลู๋ฉงก็จะต้องรักเขาแน่ๆ ค่ะ เพราะลู๋ฉงนำเอ็นดูถึงขนาดกอง บ.ก. ทั้งหลายยังอยากแย่งกันรับน้องมาอุปถัมภ์เลี้ยงดูเลยล่ะค่ะ แถมตัวละครอื่นๆ ก็มีบทบาทไม่น้อย มีทั้งความน่ารักและน่าสงสาร ผสมผสานกันล้นออกมากลายเป็นนิยายรสชาติกลมกล่อมเล่มนี้

หากจะบอกว่า 'แสงตะวันในฟ้าสีเทา' คือนิยายรัก ไม่สู้บอกว่ามันเป็นบันทึกเรื่องราวเล่มหนึ่ง เพราะในเรื่องไม่ได้มีเพียงประเด็นความรักเท่านั้น แต่ยังมีความคิดหลายอย่างที่อ่านแล้วต้องหยุดคิดตามไม่ว่าจะเป็นการใช้ชีวิตหรือเรื่องความรับผิดชอบ นับตั้งแต่เด็กไปจนโต สิ่งที่ลู๋ฉงประสบพบเจอเหล่านั้นก็อาจเป็นสิ่งที่เราเห็นกันอยู่บ่อยๆ บางคนอาจได้สัมผัส บางคนเพียงพบเห็น หรือบางคนก็อาจจะไม่เคยนึกถึง แต่แน่นอนว่าลู๋ฉงจะเป็นหนึ่งในตัวอย่างที่ดี เพราะเขาไม่เคยยอมแพ้ เชิดหน้าสู้กับชะตาฟ้าดินที่อาจไม่เป็นธรรมเสมอ ดังนั้นพวกเรามาเอาใจช่วยลู๋ฉงไปพร้อมๆ กันนะค่ะ ถึงแม้ตอนนี้ท้องฟ้าจะมีมืดมนไร้หนทาง แต่ถ้าเรายืนหยัดเหมือนที่ลู๋ฉงไม่เคยยอมแพ้ในที่สุด...จะต้องมีสักวันที่ฟ้าสว่างสดใสแน่นอน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

- * **ลุง/จจ๋อ** เด็กหนุ่มผู้ใส่เสื้อบรืสุทธี เต็บโตมาในพื้นทีห่างไกล ความเจริญ ครอบครัวยากจน นิสัยขยันขันแข็ง มีพลังกำลังมากกว่าคนในวัยเดียวกันมาก
- * **ย่าลู่** ย่าของลุง คนในหมู่บ้านนับถือเธอเป็นแม่หมอบ คอยรักษาอาการเจ็บป่วยให้คนในหมู่บ้าน
- * **หลินชวนไป** คุณชายน้อยจากตระกูลหลินที่ร่ำรวย ขณะมาศึกษา ธรรมชาติและเกิดขาแพลงได้ลุงช่วยเอาไว้ หน้าตา อ่อนใส ไม่ค่อยอายนาทรร้อนใจกับเรื่องใดๆ
- * **หลินจิ้น** พี่ชายของหลินชวนไป หล่อเหลา อุปนิสัยเย็นชา เอาจริงเอาจัง เป็นคนที่นับว่าโด่งดังในวงสังคมคนหนึ่ง
- * **อันเล่อ** น้องสาวของลุง ฉลาดเฉลียวรู้ความมาตั้งแต่ยังเล็ก
- * **จางจื่อ** เพื่อนในทีทำงานของลุงซึ่งต่อมากลายเป็นเพื่อนสนิท หน้าตาดีอย่างหาได้ยาก เกียจคร้านเป็นที่สุด

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างจากจินตนาการของผู้อื่น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง
และปัญหาในครอบครัว ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

1

ในส่วนลึกของภูเขาสี่วันมีหมู่บ้านเล็กๆ อยู่หมู่บ้านหนึ่ง ทุกคนในหมู่บ้านล้วนแต่ชู้ ดังนั้นจึงเรียกที่นี่ว่าหมู่บ้านตระกูลชู้

คืนจากการหุงหาอาหารยามรุ่งสางทยอยลอยขึ้นในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้ ชู้จิงที่อาศัยอยู่ทางทิศตะวันออกสุดของหมู่บ้านต้องไปเรียนชั้นประถมในเมืองแล้ว

ย่าลู่ นำกระเป่าหนังสือซึ่งเย็บอยู่หลายวันให้ลู่จิงสะพายพร้อมกำชับว่า "จิงจื่อ* จะไปเรียนหรือเลิกเรียนก็ให้ไปกับอาต้าข้างบ้านนะ อย่ามัวแต่ห่วงเล่น เลิกเรียนก็กลับบ้านนะ เข้าใจไหม"

ใบหน้าของลู่จิงผู้เพิ่งอายุครบเจ็ดขวบเต็มไปด้วยความตื่นเต้นที่จะได้ไปเรียน เขาคอยจัดสายกระเป๋าหนังสือบนไหล่ตนตลอด หลังได้ยินคำพูดของย่าก็พยักหน้าส่งๆ ไม่รู้ว่าจริงๆ แล้วฟังเข้าหูหรือเปล่า

ย่าลู่ลูบศีรษะเขา คล้ายมีรักใคร่

ชายคนหนึ่งเดินกะเผลกกะเผลกออกมาจากห้องโถง ตรงตาขวาของเขามองไม่เห็นลูกตาเพราะมีตุ่มหนองซึ่งแทบจะใหญ่เป็นสองเท่าของดวงตา บดบังอยู่ ตุ่มหนองเป็นมันเงาสีเหลือง ดูน่ากลัวกว่าสัตว์ประหลาดในหนังสือของขวัญอยู่หลายส่วน

---

* ผู้ใหญ่มักเรียกชื่อเด็กๆ แล้วตามท้ายด้วยคำว่า 子 (จื่อ) ซึ่งหมายถึงเด็ก ในที่นี้มีการเล่นคำพ้องเสียงกับชื่อลู่จิง โดยคำว่าจื่อ มีความหมายว่านอนหรือแมลง

กระนั้นลู่ฉงก็คล้ายไม่ใส่ใจโดยสิ้นเชิง ฟุ่งเข้าไปร้องเรียกชายที่เดินออกมาเสียงดัง "พ่อ"

ชายคนนั้นยิ้ม ทว่าเป็นเพราะตุ่มหนองบนตาจึงทำให้ใบหน้าดูดูร้าย ล้าคอเขาเปล่งเสียงครี๊ดคราดบาดหู ล้วงเงินห้าเหมา* ออกจากกระเป๋าทางเกง ยื่นให้ลู่ฉงอย่างระมัดระวัง

ลู่ฉงรับมาใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อของตนด้วยความดีอกดีใจ ทั้งยังตั้งใจ กัดกระดาษคุมกระเป๋าเสื้อด้วยกั้วจะทำหาย ทันใดนั้นเขาก็ได้ยินเสียงคนเรียกชื่อตนจากที่ไกลๆ ลู่ฉงรู้ว่าเป็นอาต๋่าข้างบ้านจึงตอบกลับเสียงดัง "อาต๋่า"

"ฉงจื่อ ไปกันเถอะ"

ลู่ฉงวิ่งไปทางประตูทันที ย่าลู่ริบเรียกเขาไว้ "ฉงจื่อ มาเอาไข่ไปให้อาต๋่าด้วย"

ลู่ฉงวิ่งกระโดดโลดเต้นไปตรงปากทางเข้าหมู่บ้าน อาต๋่ารออยู่ตรงนั้น แล้ว เขาเร่งความเร็ววิ่งเข้าไป ชูไข่ไก่ในมือขึ้น "อาต๋่า ยาให้นาย"

เด็กชายผู้ถูกเรียกว่าอาต๋่าดูโตกว่าลู่ฉงไม่น้อย เขารับไข่ไก่ไปปกเปลือกกัดกินสองสามคำก็หมด ช้ำยังเลียนิ้วเหมือนยังไม่หายอยาก จากนั้นถึงค่อยพูดว่า "ฉงจื่อ ที่โรงเรียนอย่าเรียกฉันว่าอาต๋่านะ ต้องเรียกว่าพี่ชาย"

ลู่ฉงรีบเรียก "พี่ชาย" แล้วแหงนศีรษะถาม "พี่ชายหมายความว่าอะไรหรอ"

"พี่ชายก็คืออาต๋่า อาต๋่าก็คือพี่ชาย" บอกจบก็พูดเสริม "ที่โรงเรียนฉันคือลู่เขา อยู่ชั้นประถมสี่ห้องหนึ่ง ถ้าถูกคนรังแกก็มาหาฉัน เข้าใจไหม"

ลู่ฉงพยักหน้า ก่อนจะเรียก "พี่ชาย" อีกครั้ง

ลู่เขาจูงมือลู่ฉงเดินทางไปทางเมือง แม้พี่เท้าของเด็กในภูเขาคจะเร็วมาก แต่ระยะทางที่ใช้ไปโรงเรียนก็ต้องเดินอยู่หนึ่งชั่วโมงครึ่ง

ลู่เขาพาลู่ฉงมาส่งถึงหน้าห้องประถมหนึ่งห้องสามแล้วค่อยไปห้องของตัวเอง ลู่ฉงถอดกระเป๋าหนังสีใบไม้ลงตรงที่วาง อยากคุยกับเพื่อนข้างๆ แต่ก็เงินนิดหน่อย เลยได้แต่ถอดกระเป๋าแน่นขึ้น

หลังเสียงกริ่งดัง คุณครูก็เข้ามาในห้องแล้วให้ทุกคนในชั้นไปยืนเรียง

* เหมา เป็นหน่วยเงินพื้นฐานของเงินสกุลเหรินหมินปี้ (เงินหยวน) โดย 10 เหมา เท่ากับ 1 หยวน

ตามลำดับความสูงตรงระเบียบทางเดินนอกห้องเรียน จากนั้นก็เริ่มจัดที่นั่ง ลู่ฉงถูกคุณครูดึงจากกลางแถวมาอยู่คนแรก เขาได้นั่งโต๊ะตัวแรกไม่ผิดไปจากที่คาดไว้ เพื่อนร่วมโต๊ะของเขาเป็นเด็กชายที่มีสีผิวระ ดวงตา และใบหูใหญ่มาก คุณครูเรียกเขาว่าหยางหยวนหาง

หยางหยวนหางนั่งลง สูดน้ำมูก ก่อนจะถามลู่ฉง "หมดคาบนี้ฉันจะไปซื้อลูกอม นายจะไปไหม"

ลู่ฉงลูบกระเป๋าเสื้อตัวเอง พยักหน้าบอก "ฉันอยากไป"

หลังจากคุณครูพูดว่าเลิกชั้น เจ้าถั่วถั่วทั้งสองก็จูงมือกันเดินไปทางร้านขายของชำ ลู่ฉงถูกขนมขบเคี้ยวสารพัดอย่างทำเอาตาลาย เลือกลงนานกว่าจะได้มี่ยมห่อละสองเหมามาห่อหนึ่ง ด้านในมีมี่ยมสี่แดงและสี่เหลืองอยู่อย่างละแ่ง ลู่ฉงนำมี่ยมสี่แดงกับเงินสามเหมามาที่ได้รับทอนมาใส่กลับไป ในกระเป๋าเสื้อออยางระมัดระวัง กัดกระดาษห่อ แล้วค่อยนำมี่ยมอีกแ่งใส่ปาก เขาหรีตออย่างมีความสุข *หวานจังเลย*

หยางหยวนหางขยับเข้าใกล้ "ของนายอร่อยไหม"

ลู่ฉงเอามี่ยมในปากออกมายื่นส่งให้หยางหยวนหาง หยางหยวนหางเลียไปหนึ่งที ก่อนจะเอ่ยว่า "ของฉันอร่อยกว่านิดหนึ่ง นายอยากลองชิมไหม"

ลู่ฉงเองก็เลียอมี่ยมของหยางหยวนหางไปทีหนึ่ง แต่ยังคงรู้สึกว่าการของตัวเองอร่อยกว่า เขามอมี่ยมของตนไว้ในปากอีกครั้ง กินอย่างมีความสุข

ไม่นานก็เลิกเรียนแล้ว ลู่ฉงนั่งรอลู่เซาอยู่ในห้องเรียนอย่างว่าง่าย มองประตูตาปริบๆ พอเห็นลู่เซาโผล่มาก็รีบสะพายกระเป๋าหนังสือวิ่งเข้าไปร้องว่า "อาต๋า พี่ชาย"

ลู่เซาจูงมือเขาเดินไปทางหมู่บ้าน เมื่อไปถึงก็เห็นย่าลู่รออยู่ตรงปากทางเข้าหมู่บ้านแล้ว ลู่ฉงร้องตะโกนจากที่ห่างออกไปไกลลิบ "ย่า!"

ย่าลู่เดินเข้ามาจับกระเป๋าของลู่ฉง ถามด้วยน้ำเสียงเอาใจใส่ว่า "ฉงจื่อ หิวรีเปล่า"

ลู่ฉงสั่นศีรษะ "ไม่หิว"

เมื่อถึงบ้าน พ่อลู่กำลังนั่งมัดดอกไม้อ้อยตรงขั้นบันได เนื่องจากขาของเขา

ไม่ตีลงมาไม่ไหว จึงได้แต่มัดดอกไม้เป็นพวงหรือติดอยู่ที่บ้าน ชายให้กำครอบครว ที่มีคนเสียชีวิต หาเงินมาจนเจือค่าใช้จ่ายเล็กๆ น้อยๆ ในบ้าน

ทันทีที่พ่อลูเห็นลูงก็คลี่ยิ้ม ล้อคอเปล่งเสียงอ้อๆ อ่าๆ แม่ฟังไม่เข้าใจ แต่ก็สัมผัสได้ถึงความดีใจ

ทั้งครอบครัวนั่งกินข้าวบนโต๊ะ ย่าลูตักข้าวสามหนึ่ จากนั้นก็บีบผัก แต่ละชนิดวางไว้บนข้าว กล่าวกับลูงว่า "ยกข้าวไปให้แม่ของหลานสิ"

ลูงยกสามไม้ตรงออกอย่างระมัดระวัง เดินไปยังห้องด้านในสุด ห้องนั้นมีตัสลัว หน้าต่างมีแผ่นไม้ตอกตะปูปิดตายอย่างแน่นหนา ช่องรับแสงเพียงหนึ่งเดียวคือหน้าต่างขนาดเล็กตรงหลังคา มันเล็กจนแทบจะเรียกว่าหน้าต่างไม่ได้ เป็นเพียงแค่วงเล็กๆ ช่องหนึ่งที่มีขนาดประมาณศีรษะของผู้ใหญ่เท่านั้น

เวลานี้ฟ้ายังสว่างอยู่ แม้ในห้องจะมีตัสลัวแต่ยังคงมองเห็นสิ่งรอบด้านได้ราวๆ ลูงเห็นแม่ นั่งกอดขาอยู่บนพื้น แหงนศีรษะมองท้องฟ้าผ่านช่องบนหลังคา

ลูงวางสามลงบนพื้นตรงหน้าเธอแล้วเรียก "แม่"

คนที่นั่งอยู่บนพื้นไม่มีปฏิกิริยาใดๆ

ลูงหยิบอมยิ้มที่นำกลับมาจากโรงเรียนออกมา มันละลายแล้วจึงเหนียวเหน็บติดลิ้น สกปรกเลอะเทอะไปหมด ลูงพองแก้มเป่าฝุ่นด้านบน ยื่นอมยิ้มไปตรงปากแม่พร้อมพูดเสียงเบา "แม่กินสิ"

ในที่สุดแม่ของเขาก็เคลื่อนสายตากลับมา มองลูงกับอมยิ้มตรงข้างปากตนอย่างเขื่องช้า ลูงขยับอมยิ้มเข้าไปชิดปากเธอ เธอถึงค่อยๆ อมอมยิ้มเข้าไป ลูงใช้มือเท้าศีรษะคลี่ยิ้มตาหยี

เธอค่อยๆ เอื้อมมือไปลูบศีรษะลูง การกระทำนั้นทำให้เซ่ตรวนซึ่งสวมไว้บนมือลากไปกับพื้นจนเกิดเสียงเคร้งคร้าง

ย่าลูที่อยู่ด้านนอกเริ่มร้องตะโกนเรียก "งจื่อ มากินข้าว"

ลูงลุกขึ้นเดินไปด้านนอก เมื่อถึงประตูก็หันกลับมามองแวบหนึ่งก่อนจะออกเดินต่อ

บนโต๊ะมีกับข้าวสามสาม แต่มีเพียงสามเดียวที่มีเศษเนื้ออยู่นิดหน่อย

ย่าลู่ใช้ตะเกียบคีบเนื้อซึ่งแทบจะเล็กเท่ากับเล็บมือใส่ชามของลู่อั่งทั้งหมด ระบายยิ้มกล่าวว่า "หลานรัก กินเยอะๆ หน่อย"

พ่อลู่อั่งถือโอกาสคีบเนื้อใส่ชามลู่อั่งเช่นกัน

ขณะที่ทั้งสามคนเพิ่งกินข้าวเสร็จและเตรียมเก็บชามตะเกียบก็ได้ยิน คนร้องตะโกนตรงลานบ้าน "แม่หมอล!"

ลู่อั่งตามย่าลู่ออกไป เห็นหญิงชราที่เขาเรียกว่าย่าใหญ่ซึ่งอาศัยอยู่ถัดไป จากบ้านของพวกเขา มาหา พวกเขา นั่งลงตรงขั้นบันไดลานบ้าน ย่าใหญ่พูดว่า "แม่หมอล พูล่งนี่ฉันจะไปตีแม่หล้าในหมู่บ้านตรงเขาต๋านนั้น เลยอยากขอยิ้ม ชุดผ้าไหมเทียมใส่หน่อย"

ขณะที่ย่าลู่เข้าบ้านไปหยิบเสื้อให้ย่าใหญ่ ย่าใหญ่ก็พูดคุ้ยหยอกล้อกับ ลู่อั่ง "ฉงจื่อ แม่หนูละ"

แม่ก็อยู่ในบ้านไม่ใช่หรือ ลู่อั่งไม่เข้าใจว่าเธอหมายความว่าอย่างไร จึงตอบกลับไปมึนๆ "แม่อยู่ในบ้าน"

ย่าใหญ่ไม่พูดอะไรอีก แต่บงโบหน้าปรากฏรอยยิ้มประหลาดอันอธิบาย ไม่ถูก

ตกตึก ลู่อั่งนอนชบอยู่ในอ้อมกอดของย่าลู่ มองดวงดาวบนท้องฟ้า เขาถามว่า "ย่า ทำไมย่าใหญ่เรียกย่าว่าแม่หมอลละ"

ย่าลู่ยิ้ม ตอบว่า "รอหลานโตก็จะเข้าใจเอง"

หลังจากนั้นลู่อั่งถึงได้รู้ว่าความจริงแล้วคำว่าแม่หมอลเป็นคำเรียกเชิงยกย่อง ในหมู่บ้านทุกหมู่บ้านมีผู้หญิงคนหนึ่งถูกเรียกว่าแม่หมอล คนอื่นๆ ต่างบอกว่าเป็นเพราะเธอมีความสามารถในการติดต่อและอัญเชิญบรรพบุรุษ

2

เพิ่งไปเรียนได้หนึ่งอาทิตย์ลู่อังก็ไม่อยากไปอีกแล้ว การนั่งอยู่ในห้องเรียนทุกวันหรือจะเทียบได้กับการเล่นสนุกอยู่ในทุ่งนาบนภูเขาเหมือนสมัยก่อน

วันจันทร์อีกแล้ว เป็นตายังไงลู่อังก็ไม่ยอมไปโรงเรียน เขาพูดด้วยความน้อยอกน้อยใจว่า "หนิวหนิวกับอาซานไม่ต้องไปเรียน ผมก็ไม่อยากไปเหมือนกัน"

เมื่อวานลู่อังไปจับไก่บนเขาไปกับเพื่อนในหมู่บ้าน ถึงเพิ่งรู้ว่าที่ย่าบอกก่อนหน้านั้นว่าเด็กๆ ทุกคนต้องไปโรงเรียนนั้นเป็นเรื่องโกหก ทั้งหมู่บ้านมีแค่เขากับอาต้าที่ไปเรียนหนังสือ

ย่าลู่อังถามเขาอย่างอดทน "หลานไม่ไปเรียนก็ต้องไปตัดฟืนแบบหนิวหนิว หลานจะทำรีเปล่า"

ลู่อังลองคิดดู การไปตัดฟืนบนเขาน่าเบื่อมาก ทั้งยังเจ็บมือสุดๆ แต่ตัดเสร็จก็ไปจับกับมาอย่างกินกับพวกหนิวหนิวได้ เทียบแบบนี้แล้วการไปเรียนยังนับเป็นสิ่งที่ไม่สนุกมากกว่า ดังนั้นเขาจึงพยักหน้า

ย่าลู่อังถอนหายใจครั้งหนึ่ง ก่อนโน้มหน้าเขาคำครั้งด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "งงจื่อ หลานต้องไปเรียนหนังสือ รู้ตัวอักษรถึงจะเป็นปัญญาชน หลานบอกว่าโตไปอยากเป็นปัญญาชนไม่ใช่หรือ"

ลู่อังเบะปาก "ย่า...ผมไม่เรียนหนังสือ ไม่อยากเป็นปัญญาชนแล้ว"

ย่าลู่ไต้ยีนก็โกรธ หยิบไม้กวาดซึ่งวางอยู่ด้านข้างขึ้นมาเตรียมจะตีลู่ฉง ตั้งแต่เล็กจนโตลู่ฉงไม่เคยถูกตีมาก่อน อีกทั้งปกติย่าก็รักใคร่เอ็นดูเขาที่สุด เขาอ้าปากเริ่มร้องไห้ ร้องให้ไปก็วิ่งวนในลานบ้านไป ซ้ำยังตะโกนว่า "ผมไม่ไปเรียนก็คือนไม่ไปเรียน!"

ย่าลู่ฉงตามอยู่นานกว่าจะดึงตัวเขาไว้ได้ เธอตีหน้ายักษ์ บังคับสะพาย กระเป๋าหนังสือให้เขา และดัดยกล้อว่าลู่ฉงจะหนีไปกลางทาง จึงจูงมือเขา พาไปโรงเรียนด้วยตัวเอง

ลู่ฉงทำปากยื่น ร้องให้ไปตลอดทาง ตอนหลังก็ร้องจนสะอึก กระทั่งย่าลู่ฉงชู้ลูกกวาดหนึ่งห่อให้เขาตรงประตูโรงเรียนถึงได้หยุดร้อง

ด้วยเหตุนี้ลู่ฉงจึงรู้แล้วว่าเรื่องไม่ยอมไปเรียน ย่าลู่ไม่มีทางอ่อนข้อให้แน่ หลังจากครั้งนั้นเขาจึงไม่เคยงอแงด้วยเรื่องนี้อีก หรือบางทีสาเหตุที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือในตอนที่เขาขี้ขาวไปให้แม่ตามปกติ แม่บอกกับเขาประโยคหนึ่งด้วยเสียงเบาเป็นพิเศษว่า 'ต้องเรียนหนังสือ'

พวกเขาล้วนพูดมาตลอดว่าแม่ของลู่ฉงเป็นใบ้ ทว่ามีเพียงลู่ฉงที่รู้ว่าเธอไม่ได้เป็นใบ้ บางครั้งเธอจะกอดลู่ฉงไว้ในอ้อมแขน ลู่ฉงไต้ยีนเธอท่องบทกลอน บทหนึ่งด้วยเสียงแผ่วเบา ใช้สำเนียงแบบเดียวกับคนในโทรทัศน์ที่ร้านขายของชำ เขารู้สึกว่ามันไพเราะกว่าภาษาถิ่นที่ตนพูดมากมายนัก ถึงแม้ว่าเวลาส่วนใหญ่เธอจะแค่นั่งอยู่ในท่าเดิมอย่างที่เป็นมาตลอด และไม่สนใจใครหน้าไหนก็ตาม

ตกเย็นลู่ฉงนั่งอยู่บนตั่งตัวเล็กในลานบ้าน ช่วยย่าเด็ดพริก แม่อาเหยา คู้มลูกมาหยาย่าลู่ เธอเหงื่อออกเต็มหน้าผาก สีหน้าเต็มไปด้วยความร้อนใจ "แม่หม่อ ช่วยดูอาเหยาของฉันที้"

ย่าลู่รีบเดินเข้าไปถาม "อาเหยาเป็นอะไรหรือ"

แม่อาเหยาแทบจะร้องไห้ออกมา "เขาตัวสั้นมาตั้งแต่เข้า เมื่อกี้ไต้ยีนยังอาเจียนด้วย"

ใบหน้าของอาเหยาซีดเผือด ย่าลู่ให้พวกเธอนั่งลงบนม้านั่ง ส่วนตน

นั่งหลับตาอยู่ด้านข้าง ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าไร รุ่งๆ ก็ลืมตาขึ้น

ลู่ฉงซึ่งนอนคว่ำมองดูอยู่ด้านข้างสะดุ้งเฮือก รู้สึกว่าในเวลานี้ท่าทางของย่าไม่เหมือนปกติ

ย่าลู่เดินไปหยิบชามซึ่งไม่เคยสัมผัสถูกเนื้อสัตว์มาจากในครัว ทูบชามลงบนพื้นตรงมุมทิศตะวันตกเฉียงเหนือของลานบ้าน เลือกเอาเศษชามทรงสามเหลี่ยมซึ่งมีขนาดประมาณครึ่งเล็บมือมาที่มิด้านหลังตั้งหูขวาของอาเหยา ผิวของเด็กเด็กนั้นอ่อนนุ่ม ครูเดียวก็เห็นเลือด อาเหยาเจ็บจนร้องไห้เสียงดังลั่น ย่าลู่ไม่เคยลายมือ กลับยิ่งแทงเศษชามให้ลึกเข้าไปอีกหลายส่วน

ลู่ฉงเองก็เคยถูกตีหมู่มาก่อนจึงรู้ว่าเจ็บมาก เขาเข้าไปตบแขนอาเหยาเบาๆ เลียนแบบท่าทางยามปกติของย่า นิ้วหน้าพลางเอ่ยว่า "อาเหยา ไม่ร้องๆ"

ผ่านไปประมาณห้านาทีย่าลู่ถึงได้เอาเศษชามออก นางลูบอาเหยาซึ่งร้องไห้จนแทบจะหายใจไม่ทัน บอกว่า "ไม่เป็นไรแล้ว แต่คุณทำให้ตกใจกลัวเท่านั้น"

แม่อาเหยากล่าวขอบคุณติดๆ กัน หลังเธอไปได้ไม่นานพ่ออาเหยาก็ก็นำไข่ไก่หนึ่งตะกร้า ข้าวสารหนึ่งกระสอบ รวมทั้งเนื้อหมูป่าอีกหนึ่งชิ้น

ย่าลู่รับมาโดยไม่กล่าวอะไร ลู่ฉงร้องทักหนึ่งประโยค "อาเฮย"

พ่ออาเหยาร้องว่า "ใจ" หนึ่งที่ โบหน้าซึ่งตากแดดจนดำผยรอยยิ้มซื้อๆ เขานั่งอยู่ไม่กี่นาทีก็จากไป

ย่าลู่ นำข้าวสารกับไข่ไก่ที่ได้มาใส่ลงในตะกร้าครึ่งหนึ่ง ยื่นให้ลู่ฉงพร้อมถามว่า "ยกไหวไหม"

ลู่ฉงยกขึ้นสบายๆ ตอบกลับแบบล้าพองใจว่า "เบาจะตาย" เขาเป็นเจ้าหนูจอมพลังคนดังในหมู่บ้าน แม้เพิ่งอายุเจ็ดปี แต่เรี่ยวแรงก็มากกว่าอาจี้ที่อายุสิบสี่ปีเสียอีก

ย่าลู่หยิบน้ำตาลทรายขาวจากในบ้านมาอีกหนึ่งห่อ เทครึ่งหนึ่งใส่ในโถเครื่องเคลือบ ส่วนที่เหลือใส่ไว้ในตะกร้าแล้วบอกว่า "ฉงจื่อ เอาไปให้ปู่หลินนะ"

ลู่ฉงร้อง "อืม" ก่อนหิ้วตะกร้าซึ่งใหญ่เท่ากับสองศีรษะเขาขึ้นมา วิ่งไป

บนทางเดินหิน ตรงไปยังด้านในสุดของหมู่บ้าน

เพราะสองฟากถนนไร่ซึ่งดวงไฟจึงมีดมาก มีเพียงแสงจากดวงจันทร์ส่องมาราวๆ ก้อนหินบนพื้นซึ่งถูกสายลมสายฝนและผ้าทำขัดถูจนเงาวับสะท้อนแสงจันทร์พร่างพราว ประหนึ่งผืนน้ำซึ่งต้องแสงจันทร์เป็นประกายทั่วทั้งหมู่บ้านอยู่ท่ามกลางรัตติกาลอันมืดมิดเงียบสงัด ได้ยินเพียงเสียงฝีเท้าและเสียงหอบหายใจของลู่อง ประกอบกับเสียงกร้องเสียงสุนัขเห่าตรงบริเวณที่ห่างออกไป

ลู่องวิ่งอยู่ครู่ใหญ่จึงมาที่บ้านครอบครัวปู่หลี่ซึ่งกว้างขวางแต่ก็เก่ามาก ลู่องเข้าไปในลานบ้าน ลูบหัวดำสุยซึ่งนอนหมอบเฝ้าบ้านอยู่ตรงประตู ต่ำสุยเลียมือเขา

ลู่องตะโกนเข้าไปในบ้าน "ปู่!"

เสียงชราเสียงหนึ่งดังออกมา "ฉงจื่อรี"

"ปู่ ผมฉงจื่อเอง"

บานประตูเปิดออก ลู่องยื่นตะกร้าส่งให้ ทว่าปู่หลี่กลับไม่ยอมรับ "ฉงจื่อเยอะเกินไปแล้ว พวกปู่กินไม่หมดหรอก"

ลู่องยังคงดันตะกร้าไปทางตัวปู่หลี่ "อย่าบอกว่าให้ปู่กิน ปู่หมาด้วย"

ในที่สุดปู่หลี่ก็รับไปด้วยมือสั้นเทา ส่วนมืออีกข้างลู่องเดินเข้าไปในบ้าน

ในบ้านจุดตะเกียงเพียงดวงเดียว กลิ่นอับมาก บรรยายกาศหนูไร่ชีวิตชีวา ทว่าลู่องกลับคล้ายไม่รู้สึกรู้สึกรึ่ก เดินไปถึงข้างเตียงก็ร้องเรียกเสียงเบา "ปู่หมา"

ชายชราที่นอนอยู่บนเตียงค่อยๆ ลืมตาขึ้น ตรงตาขาวของเขาเป็นสีเหลืองผิดปกติ เสียงแหบแห้งเอ่ยว่า "ฉงจื่อมาแล้ว?"

ลู่องนั่งลงตรงตั้งตัวเล็กด้านข้าง สอดมือเข้าไปดึงมือปู่หมาในผ้าห่มมือข้างนั้นค่อนข้างเย็น ทั้งยังสากกระด้างแบบที่มีเฉพาะในคนแก่คนเฒ่า ลู่องเอ่ยว่า "ปู่คะ ผมไปโรงเรียนแล้วนะ"

ปู่หมาแยมปาก มุมปากยกขึ้นอย่างเชื่องช้าเป็นพิเศษ ประหนึ่งต้องใช้

เรี่ยวแรงทั้งร่างเพื่อรอขยี้มันนี้ เขากุมมือลู่องกลับ บอกว่า "จงจื่อเมื่อนาคตแล้ว วันหน้าจะเป็นใหญ่เป็นโต" พุดจบก็กลั้นไม่อยู่เริ่มไอออกมา

ปู่หลีเดินเข้ามาป้อนน้ำให้เขาดื่มและตบหลังเบาๆ ปู่หมาถึงได้ค่อยๆ หยุดไอ

ลู่องรู้ว่าปู่หมาป่วยหนักมาก ย่าบอกว่ากระทั่งแม่หมอก็รักษาโรคนี้ไม่หาย

ยามกลางคืนตอนลู่องนอนกับย่า เขาก็ถามว่า "ย่า ปู่หมาจะตายไหม" ลู่องชอบปู่หมามาก ชื่อของเขาปู่หมาเป็นคนตั้งให้ ตอนยังไม่ป่วยปู่หมาก็จะเล่านิทานสนุกๆ ให้ลู่องฟัง แถมยังเขียนตัวหนังสือได้สวยงาม

"ตายสิ พวกเราทุกคนล้วนต้องตาย"

"พวกเราตายแล้วจะไปไหนเหรออ"

ย่าลู่องช่วยห่มผ้าห่มให้ลู่อง "จะขึ้นไปบนฟ้า ในก้อนเมฆ"

ลู่องถามอีก "พวกเราจะได้ไปอยู่ในก้อนเมฆทุกคนเลยไหม"

ย่าลู่องไม่ปรึปากอยู่นาน ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงพุดว่า "นอนเถอะ พู่องนี่ยังต้องไปเรียน"

วันรุ่งขึ้นตอนลู่องกำลังเดินไปโรงเรียนกับลู่องเขาก็เจอหนิวหนิวกับฟอของเขา ซึ่งจะไปซื้อลูกหมูในเมือง หนิวหนิวกับลู่องเดินอยู่ด้านหลัง หนิวหนิวถามเสียงเบา "เมื่อคืนนายไปที่นั่นอีกแล้วเหรออ" พุดไปก็ชี้นิ้วไปข้างบน

ลู่องไม่เข้าใจ "ไปไหนนะ"

หนิวหนิวถลิ่งตาใส่เขา พุดว่า "หมา"

หัวทั้งหมูป้านมีเพียงแค่นู่องที่แซ่หมา ลู่องเกาศีระชะบอกว่า "อ้อ ฉันทไปบ้านปู่หมามา"

หนิวหนิวยักคิ้วหัวตาให้เขา บนใบหน้าคือสีหน้าตื่นเต้นและน่าเกลียด "นายรู้ไหมว่าพวกเขาเป็นอะไร"

ลู่องมองหนิวหนิวด้วยความงุนงง สีหน้าเต็มไปด้วยคำถามว่า 'นายกำลังพุดอะไร ทำไมฉันฟังไม่เข้าใจเลย'

"รูรีเปล่าว่าพวกเขาเป็นพวกเข้าประตูหลัง ต่อไปนายอย่าไปบ้านพวกเขานะ
แม่ฉันบอกว่าพวกเขานะป่วย"

ลู่งร้อใจ รีบพูดว่า "อย่าบอกว่าโรคของปู่หมาไม่ติดต่อกัน"

หนิวหนิวรู้สึกว่ลู่งช่างที่บ้อเสียจริง "นายรูรีเปล่าว่าการเข้าประตูหลัง
คืออะไร ก็คือแทงกันไง"

ลู่งรู้สึกว่คำพูดของหนิวหนิวซักจะเข้าใจยากขึ้นทุกที ต้องเป็นเพราะ
เขาไม่ได้ไปเรียนหนังสือแน่ ลู่งมองเขาด้วยความสงสารแวบหนึ่ง จากนั้นก็
ไม่สนใจอีก เดินต่ออีกไม่กี่ก้าวก็ถูกต้นไม้ข้างทางดึงความสนใจไป ลู่งเดินไปไม่
มาเป่าเป็นทำนองที่พ่อเคยสอน

3

เวลาในหมู่บ้านแห่งนี้ไหลผ่านไปอย่างเชื่องช้า ลู่ล่องค่อยๆ เติบโตขึ้น
 ตอนนั้นเขาเรียนอยู่ชั้นประถมปีที่หกแล้ว

วันนี้ลู่ล่องต้องไปที่หมู่บ้านสี่ชุมชนซึ่งอยู่ห่างไปสามลี้กว่าลี้* กับอาจี้
 เพื่อสู้ขอผู้หญิง

การสู้ขอก็คือหลังจากที่สองครอบครัวต่างพึงพอใจกัน ฝ่ายชายก็จะ
 หามหัวหมูหนึ่งหัว ขาหมูสองขา กับนกเขาสองคู่ไปกำหนดวันแต่งงานที่บ้าน
 ฝ่ายหญิง อาจี้จะแต่งภรรยาแล้ว

ถึงแม้ลู่ล่องจะอายุน้อยแต่กลับมีเรี่ยวแรงมหาศาล ทั้งยังเป็นจอบหวน
 น้อยผู้สอบได้ที่หนึ่งทุกปี ดังนั้นภารกิจหามหัวหมูอันทรงเกียรตินี้จึงมอบให้เขา

เมื่อมาถึงบ้านของอาจี้ก็มีคนมากมาย คนกลุ่มหนึ่งล้อมโต๊ะงัดข้อกัน
 เมื่อเห็นลู่ล่องมาก็ตื่นเต้นเป็นพิเศษ ร้องตะโกนว่า "จงจี้! จงจี้! มาเร็ว
 จัดการเขาให้เลยเถย"

เจ้ามือคือพ่อของหนิวหนิว หัวทั้งตัวเขามีกล้ามเนื้อแข็งปึกที่ได้มาจากการ
 ทำงานในไร่ร่นา เขานั่งอยู่ตรงนั้นประหนึ่งภูเขาลูกย่อมๆ ไม่มีใครสามารถ
 ยืนหยัดได้ถึงสองนาที่ในมือเขา

ลู่ล่องทำหน้าละห้อย "ผมจะเอาชนะอาหนิวได้ที่ไหนกันล่ะ"

อาซานตบไหล่เขาพลางเอ่ย "ลองดูน่า 'ไม่แน่หรอก"

* ลี้ เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

ดังนั้นลู่อจึงนั่งลงวัดฝีมือกับอาหนิว ฝ่ามือเขาแทบจะใหญ่กว่าลู่อครึ่งหนึ่ง นิ้วก็อวบหนากร้านเท่ากำปั้นนิ้วหัวแม่มือของลู่อ ยามเกาะกุมยิ่งเห็นชัดเจน หนึ่งดำหนึ่งขาว หนึ่งใหญ่หนึ่งเล็ก หนึ่งหนาบกร้านหนึ่งเนียนละเอียด

เมื่อจัดท่าทางเรียบร้อย อาซานก็ปล่อยมือที่ยึดมือของทั้งสองออก ตะโกนเสียงดัง "เริ่ม!"

สิ้นเสียงลู่อก็รู้สึกว่ามีพลังกำลังสายหนึ่งกดมือเขาไปทางขวา ไม่ทันระวัง คราวเดียวมือก็ถูกกดจนแขนเอียงไปเกือบครึ่ง เขากัดฟันกรอด กลั้นหายใจ รวบรวมกำลังทั้งหมดไปที่แขน

ลู่อค่อยๆ รั้งแขนที่เอียงให้กลับมาตั้งตรง บริเวณที่มือทั้งสองกุมกัน แดงจนออกม่วง เส้นเอ็นบนแขนนูนขึ้นมา จากนั้นตำแหน่งมือก็กลับคืนสู่สภาพเมื่อแรกเริ่ม ไม่ว่าจะฝ่ายไหนก็เอาชนะอีกฝ่ายไม่ได้

ค้างเติ่งอยู่แบบนี้ห้านาที อาหนิวก็เป็นฝ่ายเริ่มคลายมือก่อน คล้ายัมพูพูดว่า "ไม่แข่งแล้วๆ ฉันยอมแพ้" พูดจับตีบไหล่ลู่อหนักๆ แล้วชูนิ้วโป้งให้เขา

ลู่อลูบศีรษะพลางหัวเราะฮึๆ จังหวะนั้นอาซานวิ่งเข้ามา กระโดดทีเดียว ก็ขึ้นมาบนหลังลู่อ ร้องลั่นว่า "จงจื่อ นายสุดยอดไปเลย!"

ลู่อสะดุ้งเฮือก รีบพลิกมือแบกอาซาน ตะโกนว่า "รีบลงมา ฉันกำลังตัวยัด สูงขึ้นได้อีกนะ" คนทั้งกลุ่มหัวเราะฮ่าๆ เสียงดัง

เสียงตีฆ้องดังแว่วมา ถึงเวลาต้องออกเดินทางแล้ว

ลู่อหามถาดซึ่งบรรจุหัวหมูเดินนำเป็นคนแรก ปกติแล้วระยะทางสามสิบลิไม่ว่ายังไงลู่อก็ไปถึงได้ในเวลาครึ่งชั่วโมง แต่วันนี้เป็นคนกลุ่มใหญ่ มีทั้งคนแก่และเด็ก ดังนั้นจึงใช้เวลาเดินถึงสองชั่วโมงกว่า

เมื่อใกล้ถึงบ้านหญิงสาว แม่สื่อก็แผดเสียงตะโกนว่า "จุดประทัดได้!"

ปังๆ

ลู่อเดินย่ำผ่านเสียงและควันประทัดเข้าไปในลานบ้าน ของบนมือมีคนมารับไปทันที คนที่อยู่ด้านข้างยับหูหรือชั้นตีที่ต้องเข้าไปในเมืองถึงจะซื้อได้ ใส่ในมือเขาสองมวน ลู่อเก็บไว้ใ้ในกระเป๋า ตั้งใจเอากลับไปให้พ่อ

ว่าที่เจ้าสาวของอาจีสวยมาก ลู่อได้ยินอาซานบอกว่าอาจื่อเห็นเธอตอนไป

ตลาด เดินตามคนเขาไปสลิปกว่าสี่ถึงค่อยมอบตะเกียบให้ ที่แรกสาวเจ้ายังไม่ยอมรับ ต่อมาไม่รู้ว่อาจี้ตั้งอออยู่นานเท่าไรถึงได้รองทำเป็นของขวัญตอบกลับในที่สุด

อาชานอยู่ด้านข้างลู่จง ใช้ศอกถองเขา ถามว่า "จงจื่อ นายอยากแต่งภรรยาเปล่า"

อันที่จริงลู่จงยังไม่มีความคิดเรื่องการแต่งงานเท่าไรหรอกจึงดันศึรชะ "ฉันจะแต่งงานสวยที่สุดในเมืองเป็นภรรยา ถึงตอนนั้นนายก็มาห้ามหัวหมูให้ฉันด้วยละ"

ลู่จงถาม "ใครคือคนที่สวยที่สุด"

อาชานนึกอยู่ครู่หนึ่งก็นึกไม่ออกจึงได้แต่บอกว่า "ยังงี้ก็สรวกกว่าภรรยาอาจี้แล้วกัน"

ลู่จงกินข้าวแล้วก็กลับ ส่วนคนอื่นๆ ยังคงอยู่ที่นั่นจนถึงช่วงบ่าย ตอนนี้เป็นช่วงเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วง แรงงานในบ้านลู่จงมีน้อย มีเพียงย่าลู่ที่ลงนาได้คนเดียว ดังนั้นลู่จงจึงรีบกลับไปช่วยนาง

พอเหลือตัวคนเดียวลู่จงก็ใช้ทางลัด เดินเลียบบไหล่เขาไป ทางเส้นนี้คนอื่นๆ แทบไม่เคยเดินผ่าน เพราะต้องผ่านภูเขาสองลูกจึงหลงทางได้ง่ายมาก แต่ลู่จงมักจะมาเล่นกับต่าฮุ่ยในภูเขาเป็นประจำ ดังนั้นจึงเดินผ่านไปมาหลายรอบแล้ว เขาเร่งเดิน ขณะเดียวกันก็เก็บฟืนไปด้วย ใช้เข็มขัดมัดฟืนที่เก็บให้แน่นแล้วสะพายไว้บนหลัง

เมื่อมาถึงส่วนลึกของภูเขา ลู่จงก็เห็นว่าตรงหุบเขาด้านล่างมีคนอยู่เจ็ดแปดคน ใส่เสื้อผ้าธรรมดา สวมหมวก นั่งพักผ่อนอยู่ตรงที่ว่างข้างลำธารหนึ่งในนั้นคล้ายจะมองเห็นเขา จึงลุกขึ้นโบกมือให้ด้วยความตื่นเต้น

ลู่จงคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะค่อยๆ เดินเลียบบเนินเขาออกไปด้านล่าง

คนที่โบกมือให้คนนั้นวิ่งเข้ามาหา ถามด้วยสีหน้าเปี่ยมด้วยความตื่นเต้นว่า "เด็กน้อย เธอรู้ทางไปเมืองที่ใกล้ที่สุดรีเปล่า"

ล่าเนียงที่ใช้พูดเป็นภาษาจีนกลางถูกต้องชัดเจน เมื่ออยู่ใกล้ลู่จงถึง

เพิ่งเห็นว่าบนหมวกของเขามีตัวอักษรสีเหลืองหลายตัวเขียนว่า 'ทีมสำรวจถ้ำครั้งที่สามของมหาวิทยาลัยซานหนาน'

นี่เป็นครั้งแรกที่ลู่อคุยกับคนอื่นด้วยภาษาจีนกลางนอกจากในห้องเรียน เขามั้มปาก ก่อนจะพูดว่า "รู้ ผมพาพวกคุณไปได้"

คนคนนั้นตะโกนบอกเพื่อนร่วมทางซึ่งลุกขึ้นเก็บข้าวของหนานแล้วว่า "พวกเราไปกัน เด็กคนนี้รู้ทาง"

คนทั้งกลุ่มออกเดินทาง เดินไปได้ช่วงหนึ่งลู่อก็พบว่าความเร็วของพวกเขาสู้ไม่ได้แม้แต่ย่ำลู่ ดังนั้นจึงได้แต่เลือกทางที่ค่อนข้างเดินง่ายแต่ระยะทางไกลมาก เขากังวลนิดหน่อย ไม่รู้ว่าจะกลับไปทำอาหารเย็นทันหรือเปล่า

ครั้นหันหน้ากลับไปอีกครั้งก็พบว่าบนแผ่นหลังของคุณอาคนที่เดินอยู่ด้านหลังสุดแบกคนคนหนึ่งเอาไว้ มองเห็นหน้าตาไม่ชัด แต่ดูจากแขนขาแล้วน่าจะโตกว่าเขาไม่เท่าไร คุณอาคนนั้นแบกเด็กวัยรุ่นไว้ทำให้กินแรงมาก ฝึเท้าจึงยิ่งหนักอึ้งเชื่องช้ากว่าคนอื่น ๆ

เพื่อเร่งความเร็ว ลู่อจึงเดินเข้าไปพูดกับคุณอาคนนั้นว่า "ผมแบกเขาก็แล้วกัน"

คุณอาตกตะลึง "เขาน้ำหนักมาก เธอแบกไม่ไหวหรอก"

ลู่อกล่าวว่า "ผมจะลองดู"

คุณอาเห็นลู่อขยับกรามก็ได้แต่วางคนลงให้เขาลองดู ตอนนั้นลู่อถึงเพิ่งพบว่าคนบนหลังตื่นแล้ว กำลังลื้มตามองเขา

ลู่อปฏิเสธความหวังดีของคนรอบข้างที่คิดจะช่วยแบกพินแทนเขา เขานำพินที่มัดไว้ดีแล้วแขวนคอ ก่อนจะย่อตัวลง ให้นำคนมาวางไว้บนหลังตน ลู่อสัมผัสได้อย่างชัดเจนถึงการตื่นนอนที่คนบนหลังซบลงมา เขาคิว้าขาทั้งคู่ของคนคนนั้นไว้แล้วลุกขึ้นยืน

เมื่อกลุ่มคนซึ่งตอนแรกกังวลอย่างยิ่งเห็นลู่อเหมือนไม่เป็นไร ซ้ำยังเดินตัวเบาดูจนนางแอนก็วางใจ พี่สาวคนหนึ่งถามว่า "หนุ่มน้อย เธอไม่รู้ลื้มหนักหรือ"

ลู่อึ้งเขินเล็กน้อย คล้ายยิ้มเยียงอายเป็นพิเศษ ตอบว่า "ไม่รู้รู้สึก"

คนอื่น ๆ พากันตบต้นขา กล่าว "พลังเหนือมนุษย์จริงๆ"

ลู่อึ้งนำกลุ่มคนเดินเลียบบผ่านหุบเขา ความเร็วเพิ่มจากเมื่อสักครู่เล็กน้อย
 อย่างเห็นได้ชัด พอเดินได้หนึ่งชั่วโมง ด้านหลังก็มีคนร้องตะโกนขึ้นว่า "ไม่ไหวแล้วๆ
 ฉันต้องการพัก"

ลู่อึ้งจึงได้แต่หยุดเท้า วางคนบนหลังให้พักก่อนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง เขามองพระอาทิตย์กับเงาไม้ คาดว่าตอนนี้ น่าจะประมาณบ่ายสามแล้ว

"ฉันไม่ระวังเลยหกล้ม ถ้าข้อเท้าไม่แพลงฉันก็เดินเองได้" เสียงหนึ่งดังขึ้น

ลู่อึ้งออกไป ครั้นจับใจความได้ว่าอีกฝ่ายกำลังพูดกับตนก็มองเขาคราหนึ่ง
 "ไม่รู้ว่าคุณควรตอบกลับไปยังไง เลยได้แต่ร้อง "อ้อ"

เด็กหนุ่มคนนั้นนึกว่าลู่อึ้งไม่เชื่อจึงรีบพูด "จริงๆ นะ ก่อนหน้านี้ฉันเคยมาสำรวจกับพวกเขาหลายครั้ง ปกติตอนฝึกซ้อมที่บ้านก็วิ่งได้ตั้งสามสิบกิโล"

ลู่อึ้งไม่รู้จะทำไม่อีกฝ่ายต้องพูดเรื่องเหล่านี้กับตน แต่เห็นท่าทางเขาจริงจังมากก็ไม่กล้าตอบส่งเดช กัดดกยิ้มอยู่นานถึงได้พูดออกมาว่า "รู้แล้ว"
 พอเห็นสีหน้าเด็กหนุ่มส่อเค้าว่าจะเปลี่ยนเป็นคำคร่ำครึเสริมอีกหนึ่งประโยค "นายยอดเยี่ยมมาก"

แต่ไม่รู้ว่าทำไมสีหน้าของเด็กหนุ่มกลับไม่ดีขึ้น เขาค่อยเตรียมจะพูดอะไรบางอย่าง ตอนนั้นเองก็ได้ยินคนร้องตะโกนว่า "ออกเดินทาง!"

ลู่อึ้งคุกเข่าลงอีกครั้ง หนนี้เด็กหนุ่มชบลงมาโดยไม่ลังเลแม้แต่บ่อย

ลู่อึ้งคะเนว่าอีกไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงก็จะถึงเมืองแล้ว ถ้าเร่งกลับไปให้ถึงบ้าน
 ตอนห้าโมงเย็นน่าจะยังทำกับข้าวทัน เขาแค่รู้สึกหดหู่เล็กน้อยที่ตอนบ่าย
 ไม่ได้ช่วยยับยั้งเกี่ยวกับข้าวฟาง

"นายชื่ออะไร" เสียงดังมาจากข้างหู

ลู่อึ้งออกไปครู่หนึ่งถึงตอบกลับ "ลู่อึ้ง"

"ลู่อึ้ง ไหน ชงตัวไหน"

"ลู่อึ้ง จากคำว่าพื้นดิน ชงจากคำว่าอีกครั้ง"*

* คำว่า ลู มาจาก ลูตี้ (陆地) หมายถึงดินแดนหรือพื้นดิน ส่วน ชง ในที่นี้มาจากคำว่า ชงไหล (重来) ที่แปลว่า อีกครั้ง

ต่อจากนั้นเด็กหนุ่มก็ไม่ปริปากอีก ลู่ฉงลอบระบายลมหายใจโล่งอก เขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมตอนพูดคุยกับอีกฝ่ายถึงได้ตื่นเต้นขนาดนั้น

ลู่ฉงพาพวกเขาไปส่งจนถึงโฮสเทลของรัฐตามคำขอที่เตรียมจากไป คนแรกสุดที่สังเกตเห็นลู่ฉงแซ่เซี่ย ทุกคนต่างเรียกเขาว่าอาจารย์เซี่ย อาจารย์เซี่ยจับมือลู่ฉงอย่างจริงจังพลางเอ่ยว่า "ขอบคุณ" จากนั้นก็ควานหาเงินห้าสิบบยวนจากในกระเป๋ามายัดใส่มือเขา

ลู่ฉงรีบซ่อนมือไว้ข้างหลัง ใบหน้าแดงก่ำเอาแต่ส่ายหัว "ผมไม่ต้องการเงิน" เขาไม่เคยเห็นเงินมากขนาดนี้มาก่อน แต่เห็นว่าด้านบนมีเลขห้าสิบบยวน ก็รู้แล้วว่านี่มันเยอะมาก พอต้องมัดพวงหรือตั้งห้าสิบบยวน ใช้เวลาสามเดือนกว่าถึงจะได้มาเท่านี้

อาจารย์เซี่ยเห็นท่าทางของเขา มือก็ชะงักค้างอยู่ตรงนั้น จะยื่นให้ก็ไม่ใช่ หดกลับก็ไม่เชิง

เด็กหนุ่มที่ลู่ฉงเพิ่งแบกคนนั้นกระโดดขาเดียวเข้ามา เขาปลดนาฬิกาข้อมือบนมือใส่ลงในกระเป๋าลู่ฉง เมื่อครูเขาเห็นว่าตอนเขาดูเวลาลู่ฉงก็มองนาฬิกาเรือนนี้อยู่หลายครั้ง

ลู่ฉงเตรียมจะหยิบออกมาคืน เขาก็รีบกดกระเป๋าลู่ฉงไว้ บอกว่า "ขอใบนายที่แบกฉันมานานขนาดนี้"

ลู่ฉงอยากได้นาฬิกาข้อมือสักเรือนมาตลอด

นาฬิกาเพียงเรือนเดียวของบ้านเขาแขวนอยู่ในห้องโถงซึ่งอยู่ห่างจากห้องยามาก หากมีนาฬิกา ยาก็สามารถวางไว้ดูเวลาข้างตัวได้ ไม่ต้องตื่นหลายครั้งหลายหนตอนเช้า เดินผ่านห้องหลายห้องเพื่อไปดูนาฬิกาว่ากี่โมงแล้ว แต่เพราะกลัวว่าจะทำข้าวเข้าช้ำไปแล้วจะทำให้เขาไปเรียนสาย

ลู่ฉงไม่ปฏิเสธอีก พุดอ้อมแอมว่า "ขอบคุณ" จากนั้นก็แบกฟินของตนเดินกลับไป

เมื่อถึงบ้าน ย่าลู่ยังไม่กลับมา ส่วนพ่อลู่เองก็ไม่อยู่บ้าน เขาน่าจะไปช่วยที่นา ลู่ฉงรีบจุดไฟ เริ่มทำกับข้าว

พอย่าลู่กลับมาบ้านกับข้าวก็เสร็จแล้ว นางเข้าบ้านมาแวบเดียวก็มองเห็นนาฬิกาที่วางอยู่บนโต๊ะ แค่เห็นก็รู้ว่าไม่ใช่ของถูกๆ ลูกใหญ่ของลู่ฉงก็มีอยู่เรือนหนึ่ง จ่ายไปตั้งสิบลยวนเต็มๆ

นางถือไปถามลู่ฉงที่ห้องครัว "ฉงจื่อ นี่มาได้ยังไง"

ลู่ฉงเล่าเรื่องในวันนี้ให้ย่าลู่ฟังหนึ่งรอบ

ย่าลู่ฟังจบก็หน้าบึ้งตึง พูดด้วยน้ำเสียงค่อนข้างโมโห "ปกติอย่าสอนหลานว่ายังไง กินของคนอื่นปากต้องหวาน รับของคนอื่นมือต้องสั้น* ทำไมหลานถึงอยากได้ของของคนอื่น"

ลู่ฉงก้มหน้าไม่บริปาก

"ช่วยเหลือคนอื่นเป็นเรื่องที่ควรทำ แต่จะเรียกร้องการตอบแทนไม่ได้ ย่าเคยบอกแล้วไม่ใช่หรือ"

ลู่ฉงแอบเช็ดน้ำตา พูดอย่างน้อยเนื้อต่ำใจว่า "ผมอยากได้นาฬิกา มาให้ย่า ย่าจะได้ไม่ต้องตื่นหลายครั้งตอนเช้า ได้นอนมากขึ้น"

ย่าลู่เข้าใจความหมายของลู่ฉงทันที ในใจนางพลันปวดแปลบ ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าไรถึงถอนหายใจยาว ผ่อนน้ำเสียงให้อ่อนลงบอกว่า "อย่างนั้นหลานเอาของของคนอื่นมากก็ต้องตอบแทนใช้รีไปเล่า"

ลู่ฉงเงยหน้า จากนั้นก็พยักหน้าแรงๆ

พอกินข้าวเสร็จ ย่าลู่ก็ช่วยนำนกเขาสองตัวที่ยังมาเมื่อวานใส่ถุง ทั้งยังให้ลู่ฉงไปเก็บผลไม้ป่าที่หลังเขามาหนึ่งตะกร้า ย่าลู่รู้ว่าของที่นำมาทอดไม่ได้เหล่านี้เทียบเท่ากับมูลค่าของนาฬิกาข้อมือเรือนนั้นไม่ได้เลย แต่ผู้คนบนภูเขาก็กินได้แค่ของเหล่านี้ หวังเพียงพวกเขาจะเห็นแก่เสน่ห์ของชนบท อย่านึกถึงภัยเลย

แต่ไหนแต่ไรมาย่าลู่ก็เป็นคนที่ให้เก้าส่วนคืนหนึ่งชุ่น** นี่อาจเป็นครั้งแรกในชีวิตที่เธอเอาเปรียบคนอื่น

ลู่ฉงถือข้าวของเดินไปยังเมืองอีกครั้ง สีท้องฟ้าจวนจะมีเมฆแต่ยังไม่มืด

* 'กินของคนอื่นปากต้องหวาน รับของคนอื่นมือต้องสั้น' หมายถึงรับผลประโยชน์จากคนอื่นแล้ว ทำอะไรก็ต้องเกรงใจ แม้อีกฝ่ายจะทำผิดก็ไม่อาจยื่นมือเข้าไปก้าวท้าวหรือต่อว่าได้

** 1 ชุ่นเท่ากับ 10 ส่วน 'ให้เก้าส่วนคืนหนึ่งชุ่น' จึงหมายความว่าให้คืนมากกว่าที่ได้รับมา

ดังนั้นจึงสามารถมองเห็นเงาร่างเล็กๆ วิ่งผ่านระหว่างเขาได้จากบริเวณใกล้ๆ
เคลื่อนไหวยรวดเร็วดูจกวางน้อยปราดเปรียวตัวหนึ่ง

4

ทันทีที่หลินชวนไปเปิดประตูก็เห็นกระสอบสานสกปรกมอมแมมวางอยู่
ด้านบนยังมีตัวหนังสือ 'ป่วยเคมี' อยู่เลื่อนวาง ตรงปากถูกมัดไว้ เขาใช้เท้าเตะดู
ครั้งหนึ่งก็ยังไม่รู้ว่าข้างในใส่อะไรไว้ ด้านข้างกระสอบสานมีตะกร้าไม้ใผ่ใส่
ผลไม้สีแดงสดอยู่ตะกร้าหนึ่ง

พี่เงินซึ่งอยู่ห้องเดียวกันกับหลินชวนไปออกมา พอเห็นก็ว่า "เอ? เด็กน้อย
คนนั้นรู้ความดีจัง"

หลินชวนไปงงไปวุ่นหนึ่ง ก่อนจะเข้าใจว่าคงเป็นเด็กที่แบกเขาเมื่อวาน
นำของมาขอบคุณที่เขาให้นาฬิกา

พี่เงินนั่งยองๆ แก้มปากกระสอบสานออก ด้านในมีนกตัวใหญ่ที่ตายแล้ว
สองตัวใส่อยู่ ดวงตามันกึ่งลืมกึ่งปิด แวบแรกก็เห็นก็ทำเอาเขาสะดุ้งโหยง

หลินชวนไปขมวดคิ้วแล้วถาม "อะไรนะ"

พี่เงินเองก็ไม่วู้จักจึงส่ายหน้า

พอดีมีพี่สาวคนทำความสะอาดผ่านมา พี่เงินเลยรีบถาม "พี่สาว ขอถาม
หน่อยว่านี่นกอะไร"

พี่สาวคนนั้นอืออออยู่นาน ถึงค่อยตอบกลับด้วยภาษาจีนกลางซึ่งย่ำแย่
มากกว่า "นกขาว อาร่อย"

หลินชวนไปกับพี่เงินจ้องหน้ากันไปมา พูดว่าอะไรนะ

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งพี่เงินก็ร้อง "อ้อ" ตบศีรษะตัวเองเองเลยว่า "เธอบอกว่า"

เป็นนกเขา"

หลินชวนไปมองนกเขาที่ตายแล้วในกระสอบแวนหนึ่ง แล้วพูดกับพี่สาวว่า "คุณเอาไปกินเถอะ"

พี่สาวคนนั้นมีสีหน้าไม่อยากเชื่อและดีใจแทบคลั่ง นกเขานชนิดนี้ยิ่งยากในตลาดชายตั่งหนึ่งหยวนเขียว

พี่เงินสีหน้าเต็มไปด้วยความเสียดาย "จะให้เธอจริงหรือ"

หลินชวนไปใช้เท้าเตะกระสอบสานไปทางพี่สาว ถามว่า "คุณจะไม่เอา?"

"เอาๆ" พี่สาวหิ้วกระสอบสานขึ้นมา ก่อนจะวิ่งไปอย่างรวดเร็วโดยไม่สนใจข้าวของที่ใช้ทำความสะอาด รวากับกลัวว่าพวกเขาจะเปลี่ยนใจ

พี่เงินยังคงเสียดายเล็กน้อย นั่นเป็นอาหารป่าของแท้เขียว "น่าจะเอาไปด้วยนะ นำเสียดายออก"

วันนี้เท้าของหลินชวนไปตีขึ้นมากแล้ว สามารถเดินเหินเองได้ เขาค่อยๆ เดินลากขาไปยังสถานที่กินอาหารเข้าพลางว่า "มันจะทำรถสกปรกเลอะเทอะ ยุ่งยากจะตาย ผลไม้นั้นยังดีกว่า เอาไว้กินระหว่างทางได้"

เอาละ ในเมื่อคุณชายน้อยผู้เป็นสปอนเซอร์ว่าแบบนี้แล้ว เงินซื้อหยวนก็ไม่บ่นจู้จี้อีก เขาหิ้วตะกร้าไม้ไผ่ขึ้นมาแล้วหยิบผลไม้หนึ่งลูก เซ็ดลวกๆ บนเสื่อก่อนจะโยนใส่ปาก หวานจัง

แล้วช่วงคันฉกเล็กๆ ก็ผ่านไปเช่นนี้ ไม่ได้ส่งผลกระทบใดๆ ต่อชีวิตลู่อู

ลู่อูกำลังนั่งนับเงินที่ตนหามาได้อยู่บนเตียง ช่วงสุดสัปดาห์เขาจะเก็บเห็ดกับผลไม้ไปขายในเมือง โดยหนึ่งเงิน* จะขายสามเหมา แต่สิ่งที่ทำเงินมากที่สุดยังคงเป็นนกเขาซึ่งขายได้ตัวละหนึ่งหยวน แต่ก็ยังได้ยากมาก ปีนี้เขายังได้แค่ห้าตัวเท่านั้น แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนี้เขาก็มีเงินเก็บถึงแปดหยวนสามเหมาแล้ว เขานับอยู่ไม่รู้กี่รอบ บนใบหน้าน้อยๆ มีรอยยิ้มกว้างไม่หุบ

ลู่อูนำเงินสามเหมมาวางกลับที่เดิม ถือเงินแปดหยวนออกไปหาย่าลู่อู

* เงิน หรือซัง เป็นหน่วยชั่งของเงินที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังมีนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

นำออกมาอวดประหนึ่งของล้ำค่า "ย่า ให้ย่าไว้ซื้อเนื้อ"

ย่าลู่กำลังตากข้าวเปลือกที่เกี่ยวข้องกลับมาอยู่ในลานบ้าน ในน่ายังมีข้าวที่ยังไม่ได้เกี่ยวอีกเกือบครึ่ง นางเห็นเงินยับยู่ในมือลู่จึงก็หยุดงานในมือ ลู่บิ่ระชะเขากล่าวว่า "จงจื่อ หลานเก็บไว้ซื้อหนังเสื้อเถอะ"

ลู่จิ่งไม่ยอม ยืนกรานว่า "เอาให้ย่าไว้ซื้อเนื้อ ซื้อน้ำมันเถอะ"

ย่าลู่จิ่งอนุญาตกับเขา กล่าวว่ "อย่างนั้นก็เก็บไว้ที่หลานก่อน ย่ามีไม่พอค่อยไปถามเอากับหลาน"

ลู่จิ่งยังคงไม่ตกลง วิ่งตรงเข้าบ้านแล้ววางเงินไว้ข้างหมอน ย่าลู่มองแผ่นหลังเขาด้วยรอยยิ้มปลาบปล้มใจ

ลู่จิ่งออกมาอีกครั้ง เอ่ยถามว่า "พ่อละ"

"ไปตัดต้นไผ่ที่หลังภูเขา"

ย่าลู่แผ่ข้าวเปลือกทั้งหมดตากแดดเสร็จก็เตรียมจะไปเก็บเกี่ยวส่วนที่เหลือในนา นางแบกเครื่องมือขึ้น ทว่าตอนลงบันไดกลับไม่ระวังทำให้อ้อเท้าพลิก

ลู่จิ่งกำลังหยิบตะกร้าสะพายหลัง พอได้ยินเสียงร้องก็หันหน้าขวับไปมอง ย่าลู่นั่งอยู่บนพื้น เขารีบวิ่งเข้าไป "ย่า! ย่าเป็นอะไร"

"ไม่มีอะไร อ้อเท้าพลิกนิดหน่อย"

ลู่จิ่งกังวลอย่างยั้ง "เจ็บรีเปล่า"

ตัวย่าลู่เองเป็นวิชาแพทย์นิดหน่อย อ้อเท้าเพียงแค่เส้นเอ็นพลิก ไม่ได้บาดเจ็บถึงกระดูก "ย่าไม่เป็นไร ไม่กี่วันก็หายแล้ว" นางว่าพอลางยันพื้นลุกขึ้นเตรียมจะเดินไปที่นาต่อ

ทันทีที่ลู่จิ่งเห็นก็รีบดึงนางเอาไว้ "ย่า วันนี้อย่าอย่าไปนาเลย ผมไปคนเดียวก็พอ"

"ได้ยังไงกัน ฝนใกล้จะมาแล้ว ต้องรีบเก็บ จงจื่อ หลานหยิบม้านั่งมาให้ย่าตัวหนึ่ง"

ด้วยเหตุนี้ลู่จิ่งจึงเดินมือหนึ่งถือม้านั่งอีกมือพุงย่าไปที่นา

ทั้งสองแบ่งงานกันตามปกติ ย่าลู่เกี่ยวข้าว ลู่จิ่งเรี่ยวแรงมากจึงรับหน้าที่

ฟาดข้าว

ยาลูซื้อเท้าเจ็บจึงไม่สามารถก้มตัวเกี่ยวข้าวได้เหมือนปกติ จึงได้แต่นั่งบนม้านั่ง เกี่ยวบริเวณหนึ่งก่อนแล้วค่อยย้ายม้านั่งไปเกี่ยวบริเวณอื่นต่อ ลำบากกว่าเดิมมาก

ลู่วงเห็นเพียงครู่เดียวยาก็เหงื่อไหลอาบหน้า เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกเกลียดที่ตัวเองไม่สามารถรีบโตได้ มือจึงยื่นออกมาแรงมากขึ้น

นาที่นี้อาจเป็นเสียงฟ้าร้องอันน่าตกใจคราแรกบนหนทางแห่งการเติบโตของลู่วง ถึงแม้พวกเขาจะยากจน แต่ชีวิตก่อนหน้านี้ก็แทบจะเรียกได้ว่าไร้ทุกข์ไร้กังวล ทว่าวันนี้เขากลับพบว่าที่จริงแล้วแผนหลังของยาผู้ค้าจุนทั้งครอบครัวช่างผอมแห้งเล็กจ้อย เพราะบางคราวกับจะทนรับการกระทบกระเทือนไม่ได้แม้แต่ครั้งเดียว

หลังจากนั้นพ่อลู่วงก็มาช่วย ความเร็วจึงเพิ่มขึ้นไม่น้อย ลู่วงจึงกลับบ้านไปทำกับข้าว

ตอนนั้นนอกจากเวลาไปโรงเรียน กับข้าวในบ้านล้วนมีลู่วงเป็นคนทำ ยิ่งงาก็ไม่มีเนื้อ แต่พลิกไปพลิกมา หยาะน้ำมันลงไปนิดหน่อย จากนั้นค่อยใส่ผักใบเขียวหรือไม้กัมันฝรั่งลงไปผัดให้สุก ไม่จำเป็นต้องมีฝีมืออะไร

หลังลู่วงทำกับข้าวเสร็จก็ยกไปให้แม่ก่อนตามปกติ เขาแอบผัดไข่ไก่ซ่อนไว้ได้ข้าวให้เธอ

ตอนนี้เขารู้จักปากของคนอื่นๆ แล้วว่าแม่เขาคือคนที่ยาซื้อกลับมาด้วยเงินหนึ่งพันหยวน เขารู้สึกว่าเรื่องนี้ไม่ถูกต้อง แต่ไม่ถูกต้องตรงไหน เขาก็บอกไม่ถูก

กระนั้นจุดที่คนอื่นฯ ชอบพูดถึงกลับอยู่ที่ว่าถ้าผู้หญิงให้กำเนิดลูกได้ไม่ได้คลอดคนขาเป๋ตาบอดออกมา กระทั่งลูกสะแก่ก็ยังคงต้องใช้เงินมากขนาดนั้นไปซื้อมาจากที่ห่างไกล ทั้งยังต้องใช้โซ่ล่ามไว้เพราะกลัวเธอหนี ทำงานทำการก็ไม่ได้ เสียข้าวเลี้ยงไปเปล่าๆ ดูลิ ต่อให้เป็นถึงแม่หมอลแล้วยังงั้น

มนุษย์เรากล้ายจะสนุกสนานกับการพูดคุยถึงเรื่องความโชคร้ายของคนอื่นมาแต่ไหนแต่ไร เหมือนว่าการพูดเช่นนี้รอบแล้วรอบเล่าจะสามารถ

พิสูจน์ได้ว่าตนไม่ใช่คนที่น่าสงสารที่สุด

ลู่อึ้งนั่งลงข้างแม่บนพื้น วางข้าวไว้ตรงหน้า เธอยังคงมีท่าทางอย่างที่เป็นมาตลอด ลู่อึ้งปิดเส้นผมออกจากใบหน้าเธอ หลายปีมานี้เธอไม่ได้เปลี่ยนไปมากนัก

เขาร้องเรียกเสียงเบา "แม่"

เธอนิ่งไม่ขยับ ลู่อึ้งโอบกอดเธอเบาๆ พิงใบหน้าเข้ากับไหล่เธอ กลืนบนตัวไม่หอมัก กระนั้นลู่อึ้งกลับรู้สึกได้ถึงความอ่อนโยน เขาร้องเรียกเธอครั้งแล้วครั้งเล่า "แม่ แม่ แม่"

บางที่อาจมีแค่ช่วงเวลานี้ที่ลู่อึ้งสามารถเรียกคำคำนี้ออกมาได้อย่างสบายใจ นี่เป็นคำเดียวที่ไม่เคยปรากฏในเรียงความที่เขาเขียนเลย เขาไม่ได้อยู่ในวัยโง่เขลาไม่รู้ความแบบสมัยเด็กแล้ว เวลาที่พูดคำคำนี้ออกมาโดยไม่ระวังก็จะทำให้บรรยากาศในบ้านชะงักค้างไปทันที เขาเลยเสียดายที่จะพูดมาโดยตลอด

ผ่านไปพักใหญ่ ลู่อึ้ง เขาก็รู้สึกว่ามีมือข้างหนึ่งค่อยๆ วางลงบนแผ่นหลังเขา ลู่อึ้งเงยหน้า น้ำตาไหลทะลักออกมาทันที พอหันหน้าไปก็เห็นแม่กำลังมองเขาอยู่ สายตานั้นราวกับถูกส่งมาจากสถานที่อันไกลโพ้น จากความว่างเปล่าอันไร้ขอบเขต จากนั้นก็ค่อยๆ รวมเป็นจุดเล็กๆ อย่างเชื่องช้า สุดท้ายก็มองนิ่งอยู่บนใบหน้าลู่อึ้ง

มือของแม่ค่อยๆ ลากไล่ไปตามโครงหน้าลู่อึ้ง เธอเหมือนจะถูกความจริงที่ว่าลู่อึ้ง เขาก็โตขนาดนี้แล้วทำให้ตกใจ เน้นนานก็ยังไม่มีปฏิกิริยาตอบกลับ ลู่อึ้งน้ำตาไหลอยู่ตลอด ไม่ว่าจะเสียดายยังไงก็ไม่หมด ทั้งยังไม่ว่าทำอะไรไม่ถึงได้ร้องไห้มากมายขนาดนี้

ทันใดนั้นมือทั้งคู่ของเธอก็บีบไหล่ลู่อึ้งแน่น สีหน้าบนใบหน้าก็พลันเปลี่ยนเป็นดุร้าย "ช่วยฉันๆ" เสียงนั้นแผ่วเบาถึงขั้นแทบพราว ทว่ากลับมีท่าทางเหมือนร้องตะโกน

ลู่อึ้งเบิกตากว้าง ไหลเขาเจ็บอย่างยิ่ง แต่ในสมองชาวโพลน

ในที่สุดเธอก็ปล่อยลู่อึ้ง แล้วยึดกระดาษแผ่นหนึ่งใส่ในมือเขา

กุมมือเขาแน่น ปากพร่ำบอกรู้ไปซ้ำมาว่า "สถานี่ตำรวจฯ ช่วยฉันๆ"

ลู่อึ้งถูกทำให้ตกใจ เขาออกแรงดิ้นรนจนทำให้ขามข้าวบนพื้นด้านข้าง พลิกคว่ำ ในที่สุดก็หลุดมาได้ เขาวิ่งออกไปทันที

ลู่อึ้งวิ่งไปถึงลานบ้านจึงค่อยหยุด เขาไม่กล้าหันกลับไป ได้แต่ก้มหน้า มองกระดาษในมือซึ่งเหมือนจะฉีกออกมาจากกล่องบุหรี มั่นสกปรกเลอะเทอะ ด้านบนมีตัวหนังสือบุดๆ เบี้ยวๆ สีแดงเหมือนสีส้นนิมเหล็กเขียนไว้ว่า 'จางซิวจิง'

ทันใดนั้นลู่อึ้งก็รู้ว่าตัวหนังสือนี้ใช้ชื่ออะไรเขียน มือของเขาสั่นจนแผ่นกระดาษหล่นลงพื้น เขารีบเก็บขึ้นมาใส่ไว้ในกระเป๋าด้านหลังในที่สุด หัวใจเต้นแรงประหนึ่งจะกระดอนออกจากอก

ตกเย็นตอนกินข้าว ลู่อึ้งใจลอยอยู่ตลอดเวลา พอกินเสร็จย่าลู่อึ้งก็เริ่มเก็บขามตะเกียบ ในที่สุดเขาก็รวบรวมความกล้า กล่าวคำพูดที่กลั่นกรองอยู่นานออกไป "ย่า ปล่อยแม่ออกมาเถอะนะ"

หลังพอลู่อึ้งได้ยินก็ส่งเสียงอือๆ อ่าๆ ออกมา พักหน้าโดยแรงคล้อยตามลู่อึ้ง

มือของย่าลู่อึ้งกระตุก จากนั้นก็ขยับต่อ เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งกว่า ปกติว่า "เธอออกมา หลานก็อาจไม่มีแม่แล้ว"

ลู่อึ้งเงยหน้าทันใด หลังจากนั้นครู่หนึ่งก็ก้มลงใหม่อีกครั้ง ไม่พูดอะไรอีก

ทุกวันนี้ลู่อึ้งยังคงไปเรียนหนังสือพร้อมกันกับลู่อึ้ง แต่ยามเลิกเรียน เขาจะกลับมาคนเดียว เนื่องจากลู่อึ้งเขาเรียนชั้นมัธยมปีที่สามแล้ว ต้องเรียนด้วยตัวเองตอนเย็น

วันนี้เขาเดินอยู่บนถนนกับลู่อึ้ง ระยะเวลาที่เขาเฝ้าเรื่องหนักอึ้งในใจตลอด จึงไม่ช่างคุยเหมือนที่ผ่านมา

"ฉงจื่อ ฉันอาจจะเรียนมัธยมปลายไม่ได้แล้วล่ะ"

ลู่อึ้งเงยหน้ามองลู่อึ้งเขา ตอบสนองไม่ค่อยทันนัก "อาต๋า?"

ลู่อึ้งหันมามองเขาแวบหนึ่ง ฉีกยิ้มแล้วรีบหันกลับไปอีกครั้ง "ฉันไม่เหมือนนาย ค่ะ แน่นฉันไม่ตี เรียนต่อไปก็รังแต่จะเปลืองเงิน"

นี่กะทันหันเกินไปแล้ว ครั้งก่อนลู่อายังบอกกับลู่อังอยู่เลยว่าทั้งคู่จะไปเรียนมหา'ลัยในเมืองเดียวกัน จะได้ดูแลกันได้ ลู่อังไม่รู้ว่าเพราะอะไรถึงเปลี่ยนไปเร็วขนาดนี้ เขาไม่ใช่เด็กน้อยที่คิดแต่จะเล่นสนุกเหมือนในอดีตคนนั้นอีกแล้ว เขารู้ว่าที่คุณครูและย่าคอยเคี่ยวเข็ญสั่งสอน เพราะการเรียนหนังสืออาจเป็นเพียงโอกาสเดียวที่จะเปลี่ยนโชคชะตาของคนอย่างเขาได้

เขายื่นมือออกมาดึงลู่อังไว้เหมือนตอนเล็กๆ เบิกตากว้างถามว่า "นายบอกว่าจะสอบเข้ามหา'ลัยไม่ใช่หรอ ทำไมไม่เรียนแล้วละ คะแนนสอบก็สามารถทำให้ดีขึ้นได้นี่"

"สำหรับคนบางคน ต่อให้พยายามมากกว่านี้คะแนนก็ไม่มีวันดีขึ้นหรอก"

เขาไม่ขยันท? ลู่อังตื่นตั้งแต่ตีสี่ ท่องหนังสือจนถึงรุ่งสางทุกวัน พยายามเล่าเรียนสุดชีวิต แต่คะแนนก็ยังไม่กระเตื้องขึ้น ขนาดพอที่ต่อให้ต้องวัดเข็มขัดไม่กินไม่ดื่มก็จะต้องส่งเขาเล่าเรียนหนังสือให้ได้ก็ยังไม่ยอมรับความจริงที่ว่า ลูกชายเป็นเจ้าที่มผู้มีวันเรียนหนังสือได้ เขาจะทำอย่างไรได้อีกเล่า

ลู่อังระบายนลมหายใจยาว ทอดสายตามองดวงอาทิตย์ซึ่งใกล้จะขึ้น พยายามแยมปากเป็นรอยยิ้มแล้วบอกว่า "ไม่เรียนก็ไม่เรียน ก่อนหน้านี้ในหมู่บ้านพวกเราไม่เคยมีใครเข้าเรียน ทุกคนก็ยังใช้ชีวิตได้อย่างดีไม่ใช่หรอ"

น้ำเสียงเขามีความปลอดโปร่งซึ่งแสรังทำออกมา ไม่รู้ว่าจะกำลังกล่อมลู่อังหรือปลอบใจตัวเอง

ลู่อังเข้าใจแล้ว ในใจเขาอัดแน่นด้วยความรู้สึกอธิบายไม่ถูก คล้ายกับว่านอกจากถอนหายใจก็ไม่รู้ว่าควรทำอะไรแล้ว

วันนี้ชั้นเรียนช่วงบ่ายมีวิชาพละหนึ่งคาบ ปกติแล้วจะออกกำลังกายสิบนาที หลังจากนั้นจะเป็นกิจกรรมอิสระ คิวลู่อังขมวดมุ่นอยู่ตลอดเวลาครุ่นคิดเรื่องที่ถูกทักบอญุในใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า

รอกะทั่งเขาได้สติกลับมา ก็ยืนอยู่ไม่ไกลจากประตูสถานีตำรวจในเมืองแล้ว

เขายืนกำกระดาษแผ่นนั้นไว้ แต่กลับรวบรวมความกล้าเดินเข้าไปไม่ได้

แต่ในที่สุดลู่อังก็ย่างเท้าเดินไปทางสถานีตำรวจ ท่องชื่อบนกระดาดษ
ที่แม่เขียนให้เขาในใจ จางชิวจิ่ง ชิวจี้ จากคำว่าสวย จิ่งจี้ จากคำว่าทิวทัศน์*

ทันใดนั้นไหล่เขาก็ถูกคนตบเบาๆ "จงจี้ หนูจะทำอะไรนะ"

ลู่อังรู้สึกว่าเขาตัวเองอ่อนยวบ พอมองไปก็เห็นแม่ของอาซาน เธอตั้ง
แผงลอยขายผักอยู่ด้านข้าง ลู่อังก้มหน้าตอบ "คุณป้า ผมไม่ได้ทำอะไรครับ"
จากนั้นก็วิ่งเร็วจี้ไปทางโรงเรียน

พริบตานั้นประโยคที่ย่าพูดก็พรุ้งพรุ้งขึ้นมาในสมอง เธอออกมา หลาน
ก็อาจไม่มีแม่แล้ว เพียงแค่ประโยคเดียวก็ทำให้เขาสูญเสียความกล้าทั้งหมด
ที่สะสมรวบรวมอยู่นาน เขาไม่อยากไม่มีแม่ เขาพึมพำขอโทษแม่อยู่ในใจ
สาบานว่ารอให้ตนโตกว่านี้อีกนิดจะต้องให้แม่ออกมาแน่นอน เขาจะดูแลแม่
ให้ดี กตัญญูต่อเธอไปชั่วชีวิต

หลายปีหลังจากนั้น ลู่อังล้วนใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความเสียใจอย่าง
สุดซึ้ง เขาอดคิดไม่ได้ว่าหากวันนั้นเขาเหยียบย่างเข้าไปในสถานีตำรวจ
ทุกสิ่งทุกอย่างในภายหลังจะต่างออกไปใช่เปล่า แต่ต่อมาเขาถึงได้รู้ว่า
ต่อให้วันนั้นเขาเข้าไปจริงๆ บอกชื่อแม่ออกไปอย่างกล้าหาญ ในห้องทำงานที่
ไม่มีเครื่องขายคอมพิวเตอร์ และในยุคสมัยที่รัฐบาลพยายามเลี่ยงการสร้าง
ความขัดแย้งกับชนกลุ่มน้อยเท่าที่จะทำได้ การกระทำของเขาก็ไม่มีประโยชน์
อะไรเลย ความเสียใจหลายปีก่อนหน้านั้นของเขาล้วนไร้ความหมายโดยสิ้นเชิง

ช่วงขณะหนึ่งเขาไม่รู้ว่าควรจะเผชิญหน้ากับความจริงอันไร้สาระนี้ด้วย
ความรู้สึกอย่างไรดี สายธารแห่งโชคชะดานั้นไหลไปข้างหน้าโดยไม่สนใจใคร
คุณตื่นนอนอยู่บนจนไม่อาจนับวันคืน สุดท้ายก็กระโดดลงไปโดยกอดความมั่งมั่ง
ว่าต้องตายแน่แล้วเอาไว้ หมายถึงใช้ร่างกายที่มีเลือดเนื้อขวงมันไว้ ต่อให้
ทำได้เพียงชั่วพริบตาเดียวก็ตาม ทว่ามันกลับขีดสาดผ่านร่างคุณไปราวกับ
ไม่มีตัวตนอยู่จริง ไม่เคยหยุดแม้สักนาที เหลือเพียงคุณที่ยืนนั่งงงอยู่ตรงนั้น
มองไปรอบด้านโดยไม่รู้ว่าตนอยู่ที่ใด

* คำว่าชิว มาจากชิวลี่ (秀丽) หมายถึงสวย ส่วนจิ่ง ในที่นี้มาจากคำวจิ่งเซอ (景色) ที่แปลว่าทิวทัศน์

ที่ว่าลู๋ฉงในยามนั้นมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความละอายที่มีต่อแม่อย่าง
ไร้ที่สิ้นสุด ทุกวันเขาจะวางขามแล้วเดินออกไปทันที ไม่กล้าอยู่ข้างกายเธอเพิ่ม
แม้แต่วินาทีเดียว กระนั้นเธอก็ไม่พูดอะไรกับเขาอีก รวากับว่าการขอร้อง
อย่างพินเพื่อนในวันนั้นเป็นเพียงแค่ความฝันจากหนึ่ง และเธอเองก็ลืมมัน
ไปนานแล้ว

เวลาไหลผ่านไปอย่างรวดเร็ว ตอนนี้อยู่ชั้นมัธยมต้นปีที่สองแล้ว
การดำรงชีวิตด้วยการพึ่งพาธรรมชาติไม่อาจหล่อเลี้ยงคนจำนวนมากได้
คนหนุ่มสาวในหมู่บ้านจึงค่อยๆ ทอยไปทำงานข้างนอก ต่อมาก็ไปทำงาน
ในสถานที่ที่ยังไกลออกไป ลู๋ฉงยังคงใช้ชีวิตไม่ต่างจากเมื่อก่อน เพียงแค่
ยิ่งเงียบขี้นลงทุกที

ปู่หมาจากไปในฤดูหนาวของปีนั้น

คืนนั้นลู๋ฉงเพิ่งจะเอนตัวลงนอน ก็ได้ยินเสียงเห่าของตัวสุนัขมาจาก
ลานบ้าน ตัวสุนัขว่าง่ายมาก ปกติแล้วจะไม่เห่าซี้ซั้ว ลู๋ฉงค่อนข้างแปลกใจจึง
ออกไปดู พอออกไปก็เห็นว่ายาก็คลุ้มเสื่อเดินออกไปข้างนอกเช่นกัน ย่าเห็นเขาก็
ก็พูดว่า "ปู่หมาของหลานคงจะไม่ไหวแล้ว"

ลู๋ฉงนั่งนอนอยู่ตรงนั้น กระทั่งย่าเรียกให้เขาไปสวมเสื้อผ้าเตรียมไป
บ้านปู่หมาถึงค่อยได้สติกลับมา

ตอนไปถึงปู่หมาก็เหลือเพียงลมหายใจเฮือกสุดท้ายแล้ว ปู่หลินนั่งอยู่
ด้านข้างกุมมือเขาเอาไว้ ทว่าสีหน้ากลับไม่ได้มีเพียงความเศร้าเสียใจ

ปู่หมาเห็นลู๋ฉงมาแล้วก็เอาแต่มองเขา ริมฝีปากสั่นเทา อยกพูดอะไร
บางอย่างที่ว่าพูดไม่ออก

ย่าลู่พาลู๋ฉงเดินเข้าไป ให้ลู๋ฉงคุกเข่าลงแล้วบอกว่า "ปู่หมาเฮ้อร์
ทีไปอย่างวางใจเถอะ ฉันทจะดูแลเม็งเชิงเป็นอย่างดี"

ลู๋ฉงเข้าใจสาเหตุที่ปู่หมาเอาแต่มองเขาทันที สุดท้ายก็กลั้นไม่อยู่
ร้องไห้ออกมาพลางพูดว่า "ปู่หมา ผมจะกตัญญูต่อปู่หลิน จะคอยเลี้ยงดูอยู่
ส่งเขาจากไป"

คำพูดเพียงจะสิ้นสุด ปูหม่าก็หลับตาลงช้าๆ

ย่าลู่กล่าวเสียงแผ่วเบา "อย่าเศร้าไปเลย"

ปูหลี่ยิ้ม แม้ว่ารอยยิ้มนั้นจะจางมาก "ในที่สุดเขาก็ไม่ต้องทรมานจากความเจ็บป่วย ฉันควรดีใจกับเขาถึงจะถูก พวกเขาออกไปก่อนนะ ฉันจะเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เขา"

ย่าลู่ยืนอยู่ในลานบ้าน กล่าวกับลู่ฉงว่า "ฉงจื่อ หลานไปเรียกลุงใหญ่ ลุงรอง พ่ออาเหยา กับพ่อหนิวหนิวมา ไม่ต้องบอกพวกเขาว่าปูหม่าจากไปแล้ว บอกแค่ว่าย่ามีเรื่องด่วน"

ลู่ฉงรับคำแล้วออกวิ่งไปท่ามกลางความมืดมิดยามราตรี

งานเรียกคนนี้คืบหน้าไปอย่างติดขัด พอทุกคนได้ยินว่าต้องไปที่นั่นก็ไม่ยินยอม สุดท้ายลู่ฉงต้องพูดครั้งแล้วครั้งเล่าว่าย่ามีเรื่องด่วนเรียกหาพวกเขาถึงได้ตามมาโดยไม่พูดอะไรอีก

รออนพวกเขาไปถึง ร่างของปูหม่าก็จัดการเรียบร้อยแล้ว วางอยู่ตรงห้องโถง ย่าลู่เห็นพวกเขามาถึงหมดแล้วก็กล่าวว่า "พวกแกเองก็เห็นว่าพี่หม่าเอ๋อร์จากไปแล้ว ความปรารถนาสุดท้ายของเขาคือฝังลงดินอย่างสงบให้เร็วที่สุด ต้องขอโทษด้วยจริงๆ ที่ตึกขนาดนี้ยังเรียกพวกแกมา เป็นเพราะยายแก่อายฉันอยากวานให้ช่วยหามโลงศพพี่หม่าเอ๋อร์สักหน่อย" พุดจบ ย่าลู่ก็กำหมัดค้ำบ่าไปทางพวกเขา

หลายคนไม่พูดจา คนตายเป็นเรื่องใหญ่ จะยังงั้นคนก็จากไปแล้ว ลู่ฉงเห็นอาหนิวกับอาเฮยชยับเท้า ทว่าทันใดนั้นลุงใหญ่ก็พูดว่า "ป่าสะใภ้โลงศพนี้พวกเราหามไม่ได้ เขา..."

ลู่ฉงรู้ คนในหมู่บ้านมองปูหม่าเป็นตัวกาลกิณี ไร้ลูกหลานสืบสกุลมาโดยตลอด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่เขายื่นกรานออกจากเผ่าเดิมมาตั้งถิ่นฐานที่เผ่าพวกเขา หรือเรื่องใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันกับปูหลี่ ลู่ฉงเคยได้ยินคนหลายคนพูดว่าเขาไม่ค้ำค้ำน แต่ในใจก็ไม่ได้เห็นด้วย

ย่าลู่ไม่รอให้ลุงใหญ่ของลู่ฉงพูดจบก็ตวาดเสียงดัง "ลู่กั๋วฉิง! ชีวิตนี้พี่หม่าเอ๋อร์ไม่ขโมยของแก ไม่แย่งชิงของแก ไม่เคยทำร้ายใคร หลายปีก่อน

ตอนเกิดภัยธรรมชาติ บ้านใครบ้างไม่เคยกินข้าวสารบ้านเขา ใครบ้างไม่เคยกินสัตว์ที่เขาล่ามา แกพูดว่าโลงศพนี่ยังไงแกก็ห้ามไม่ได้?"

ชั่วขณะนั้นทุกคนตกอยู่ในความเงียบงัน

อาหนิวตั้งลูกใหญ่ของลู่อง บอกว่า "แม่หม่อ ท่านอย่าเพิ่งโกรธ เรื่องนี้พวกเราซึ่งเป็นคนรุ่นหลังสมควรกระทำ ท่านบอกมาก็พอว่ายกโลงตอนไหน"

ย่าลู่องพยักหน้า ก่อนจะกลับเข้าไปในห้องโถงอีกครั้ง

ปู่หลีกกับย่ากำลังจัดการเรื่องงานศพให้ปู่หม่าอยู่ในห้องโถง ส่วนพวกอาหนิวฝั่งไฟอยู่ตรงลานบ้าน ต้าฮุยหมอบอยู่ข้างร่างปู่หม่าอย่างว่าง่าย คล้ายว่ามันเองก็กำลังโคกเศร้า

ลู่องผ่านประสบการณ์ผู้สูงอายุล่วงลับมาหลายคนแล้ว แต่ไม่เคยมีสักครั้งที่จะเจ็บปวดอย่างตอนนี้ ไม่มีเสียงร้องไห้ของลูกชายลูกสาว ไม่มีเสียงพูดคุยของคนที่มาช่วยเหลือ ถึงขนาดว่ากระทั่งคนที่มาส่งข่าวยังเป็นเพียงสุนัขตัวหนึ่ง ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกว่าการที่คนเราสามารถจากไปได้อย่างเจ็บสงบเช่นนี้ดีที่สุดแล้ว อย่างน้อยปู่หม่าจะต้องชอบแน่นอน

สุดท้ายร่างของปู่หม่าก็ถูกฝังไว้บนเนินเขาเล็กๆ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านนั้นเป็นสถานที่ที่ปู่หม่าเลือกไว้เองเมื่อตอนยังมีชีวิตอยู่ ปู่หม่าทรยศเผ่ามาอยู่ที่นี้ ส่วนปู่หลีกเป็นคนเผ่านี้ ในหมู่บ้านยังมีญาติเขาอยู่ หลังปู่หม่าเสียชีวิตพวกเขาก็เหมือนต่างให้ภัยผู้เฒ่าผู้ละเมิดจารีตประเพณีคนนั้นขึ้นมาจะทันหันอยากรับปู่หลีกกลับไปเลี้ยงดู อยู่ส่งเขาจากไปเพื่อแสดงความกตัญญู แต่ปู่หลีกปฏิเสธ ยังคงอาศัยอยู่ในบ้านที่อยู่มาแต่เดิม ทุกวันตอนกลางคืนจะไปจุดตะเกียงให้ปู่หม่า นี่คือการประเพณีของชนเผ่านี้ หลังคนจากไปจะต้องจุดตะเกียงหน้าหลุมศพเป็นเวลาสี่สิบเก้าวัน ตะเกียงไม่ดับจึงส่องหนทางให้ผู้วายชนม์เดิน หลังสี่สิบเก้าวัน ปู่หลีกก็หลับตาลงในบ้านของพวกเขา ไม่ตื่นขึ้นมาอีกเลย

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6477->